

LYHYT TARINA – SHORT STORY

Kalle

Ulosmaksun rippeetkin oli jo juotu, mutta jatkoin aloitettua kierrettä sähkömiehenä seilaavan Martin kanssa. Hänellä oli jonkinlainen suhde yksinhuoltajaäitiin jota kutsuttakoon tässä vaikka Sirkaksi. Istuimme iltapäivää jostakin hankitun lestin seurassa Sirkkan keittiössä. Pari räkänokkaista lasta pyöri asunnossa omissa leikeissään.

Humalatilasta huolimatta en voinut olla huomaamatta Sirkkan huolestunutta olemusta, joka johtui Martin käytöksestä. Ilmeisesti suhde oli hänen puoleltaan hiipumisvaiheessa. Käytös oli karkeaa ja yliolkaista Sirkkaa kohtaan. Lapsia kohtaan Mara sentään osoitti jotain hellyyteenkin viittaavaa, liekö toinen ollut hänen tekosiaan. Illan mittaan karkeus yltyi jo väkivallan tasolle. Vaikka asia ei minulle kuulunut päätin puuttua siihen. Muksuna omaksutut hyvis/pahis-arvot taisivat nostaa nupin sumeudesta päätänsä. Menin minua huomattavasti kookkaamman Martin eteen estäen häntä pahoinpitelemästä naista. Sanoin hänelle etten hyväksyisi sellaista. Hämmästyneenä hän katsoi minua. Hieman ilkeä hymyn kare nousi hänen kasvoilleen. ”Perkele mä hakkaan sitten sut!” Mara tokaisi ja vetäisi koukun vatsaani. Pitemmän putken pehmittämät sisuskaluni eivät olleet siihen varautuneet, vaikka olinkin ehtinyt pallean jännittämään. Kaikki aiemmin nautitut keppanat ja sopat sekä gampsut alkoivat vauhdilla pyrkimään väärään suuntaan. Säntäsin vessaan yrjön purskutessa suupielistä. Martti ei tästä varmaankaan säikähtänyt, mutta rauhoittui kuitenkin.

Jokin aika siinä vielä notkuttiin keittiön pöydän ääressä Sirkkan siivotessa vessan sotkuja. Martin mielessä oli ilmeisesti koko ajan pyörinyt jokin juttu, jota Sirkka oli pelännyt. Asia selvisi kun hän soitti ilmeisesti satamaluotsille tiedustellen erään suomalaisaluksen saapumista. Laiva olinkin jo saapunut naapurikaupungin satamaan. Maran kehoituksesta heitimme palttoot niskaan ja aloimme

tekemään lähtöä. Ovensuussa Sirkka yritti vielä saada Maraa muuttamaan mieltään ja jäämään. Kun se ei kuitenkaan onnistunut, kuiskutti hän hätäisen kiitoksen minulle.

Nappasimme taksin lähimmältä asemalta ja ajelimme naapurisataman suuntaan. Tiedustellessani miten matka maksettaisiin käski Mara minua olemaan huolehtimatta. Perillä hän käski minua odottamaan taksissa. Pian Martti palasikin takaisin ja maksoi kyydin. En ollut koskaan udellut Martin tekemisiä, mutta nyt aloin olla utelias siitä mitä me täällä tekisimme? Pummilla oli toki tullut oltua laivoissa joissa joku tuttu oli päällä. Mutta ei aluksiin koskaan näin umpimähkään oltu menty. Olin kuullut että tämän yhtiön laivoissa työskenteli useita naisia muissakin kuin taloustehtävissä, joten ei ollut yllätys kun saavuimme miehistökongin hyttiin missä oli jonkinlainen illanvietto menossa.

Paikalla oli täkkäreiden perinteisiin työasuihin pukeutuneita naisia. Martti istahti yhden neidon, puolimatruusin kuten myöhemmin kuulin, tykö niin totutusti että päättelin heidän olevan vanhoja tuttuja. Minua kehoitettiin istumaan johonkin mistä paikan löytäisin. Meille tyrkättiin lonksut kouraan ja jonkinlainen illanvietto jatkui. Tilanne oli entuudestaan tuttu, mutta nyt roolit olivat kääntyneet ylösalaisin. Ainakin minun aikaisemmassa maailmassani miehet olivat niitä jotka olivat isäntiä ja tarjosivat juomat sitä käreille laivassa vieraileville naisille. Pitkään en kuitenkaan tilannetta hämmästellyt vaan aloin sopeutumaan uuteen kokemukseen. Selvisi että Martti ja puolikas olivat aiemmin olleet samassa laivassa ja että homma oli mennyt niin pitkälle että pari kihlautui.

Ilta eteni ja likoilla tunnelma kohosi. Yhden täkkärin kanssa syntyi silmäpeliä, eikä aikaakaan kun tyttö antoi hyttinsä avaimen kehoittaen minua menemään sinne. Sanoi hetipian tulevansa perässä. Mikäs siinä, ajattelin ja hiivin sen enempiä ihmettelemättä hänen hyttiinsä. Roolithan olivat nyt ylösalaisin joten kaippa ylöspito oli jollain lailla hyvitetävä. Riisuuduin valmiiksi ja painuin lakanoiden väliin. Jäin odottelemaan hytin asukasta ja sitä odottelua sitten kestikin. Suuta alkoi hiljalleen kuivata ja pelko laskuhumalasta sai vallan. Niinpä vetäisin kledjut takaisin niskaani ja palasin Martin morsiamen hyttiin.

Illanistujaiset olivat edelleen menossa ja palasin entiselle paikalleni istumaan. Ilman eri puheita työnsin avaimen takaisin täkkärille, joka lakoonisesti totesi vain että: "sori mä unohdin" ja jatkoi kupin kallistelua ilman sen erityisempää ihmettelyä.

Jossain vaiheessa kihlapari alkoi tekemään selvää suhteestaan. Puolikas katsoi Maraa silmiin todeten että: "Martti-kulta ymmärräthän ettei tämä toimi?!" Ja Martti ymmärsi. Sormukset sai Mara (oli kai ne maksanut) jonka lisäksi morsian antoi meille taksirahat jotta pääsimme takaisin. Lisäksi matkaevääksi tuli juotavaa ja jokunen boksi röökiä. Olimme tainneet saada "ulosmaksun"!